

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 548/2023-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíťa (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Miloslavom Tóthom, Jarmočná 3, Šaľa, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 To 6/2023 z 15. augusta 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 11. septembra 2023 domáha vyslovenia porušenia základného podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušiť v plnom rozsahu napadnuté rozhodnutie a prepustiť ho z väzby na slobodu. Zároveň žiada priznať náhradu trov konania.
2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Špecializovaný trestný súd (ďalej len „špecializovaný súd“) rozsudkom č. k. 1 T 4/2023 z 25. mája 2023 (ďalej len „rozsudok špecializovaného súdu“) uznal sťažovateľa za vinného zo skutkov kvalifikovaných ako pokračovací obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 144 ods. 1, ods. 2 písm. b) a e) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona a pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 a 2 Trestného zákona a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov, ochranný dohľad na 3 roky, trest prepadnutia veci a povinnosť nahradiť škodu.
3. Sťažovateľ podaním z 24. júla 2023 žiadal o prepustenie z väzby (ďalej len „žiadosť sťažovateľa“), ktoré odôvodnil nenaplnením žiadneho z dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku od počiatku konania a nezákonnosťou väzby. Najvyšší súd Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na neverejnom zasadnutí konanom 15. augusta 2023 napadnutým rozhodnutím podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa zamietol a podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku zamietol aj sťažovateľovu žiadosť o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Najvyšší súd pod sp. zn. 2 To 6/2023 vedie konanie o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku špecializovaného súdu.

4. Najvyšší súd uzavrel, že žiadosť sťažovateľa je nedôvodná. Zo spisového materiálu vyplynulo, že sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Nové Zámky č. k. 2 Tp 85/2022 z 27. septembra 2022 z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Uznesením špecializovaného súdu č. k. 13 Tp 5/2023 zo 17. februára 2023 boli zmenené dôvody väzby sťažovateľa tak, že ich špecializovaný súd rozšíril o dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ako aj o materiálny dôvod väzby pre skutok (obvinenie z februára 2023) kvalifikovaný ako zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 a 2 Trestného zákona a skutok (obvinenie zo septembra 2022), v ktorom došlo k zmene kvalifikácie, podľa ktorej sa konanie posudzuje ako pokračovací obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. b) a e) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona v štádiu pokusu. Sťažnosť sťažovateľa proti tomuto uzneseniu špecializovaného súdu bola zamietnutá uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 Tostš 2/2023 zo 14. marca 2023.

5. Najvyšší súd konštatoval splnenie formálno-procesných podmienok na rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa v zmysle § 72 ods. 3 a § 79 ods. 3 Trestného poriadku. K dôvodnosti trestného stíhania ako materiálnej podmienke na ďalšie obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa väzbou uviedol, že táto je v danom štádiu konania daná, na čom nič nemenia skutočnosti uvedené v žiadosti sťažovateľa. Uviedol, že bolo rozhodnuté neprávoplatným rozsudkom špecializovaného súdu a o odvolaní nebolo najvyšším súdom ku dňu napadnutého rozhodnutia rozhodnuté. V aktuálnom štádiu konania preto nemožno konštatovať existenciu takých nových skutočností, na základe ktorých by bolo možné zásadným spôsobom spochybníť dôvodnosť trestného stíhania do miery umožňujúcej vysloviť nenaplnenie uvedenej materiálnej podmienky väzby. Naďalej pretrváva dôvodné podozrenie, že sa sťažovateľ mal podieľať na spáchaní stíhaných skutkov.

6. Naďalej je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a najvyšší súd v podrobnostiach odkázal na skoršie rozhodnutia o väzbe sťažovateľa. Zdôraznil, že sťažovateľ je stíhaný pre skutky, ktorých právna kvalifikácia v prípade uznania viny umožňuje uloženie trestu odňatia slobody na 25 rokov alebo na doživotie. Hrozba vysokým trestom sama osebe zakladá dôvodnosť obavy pred vyhýbaním sa trestnému stíhaniu. V danej veci hrozba vysokého trestu vzhľadom na vysoký stupeň podozrenia zo spáchania skutkov v kontexte s faktom, že sťažovateľ nemá také väzby ekonomického a rodinného charakteru, jednoznačne odôvodňujú obavu útekovej väzby. Je pravda, že sťažovateľ býva u svojich rodičov a „*tu žije aj jeho maloletý syn, s ktorým sa snažil udržiavať osobný kontakt*“, ani jedna z týchto skutočností mu podľa najvyššieho súdu nemôže brániť v prípadnej snahe ujsť alebo sa skrývať, aby sa tak vyhol stíhaniu či trestu hroziacemu v prípade uznania viny. Jeho väzby s rodinou zrejme neprekračujú taký stupeň, aby mu bránili opustiť miesto jeho pobytu, keď mu nebránili dopustiť sa závažnej trestnej činnosti, z ktorej je dôvodne podozrivý.

7. Najvyšší súd odkázal na uznesenie č. k. 2 Tost 4/2015 z 5. februára 2015 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 90, roč. 2015. Neprávoplatný rozsudok špecializovaného súdu ukladajúci trest odňatia slobody vo výmere 22

rokov v danom štádiu konania odôvodňuje dôvod väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Najvyšší súd preto konštatoval, že dôvod útekovej väzby u sťažovateľa naďalej pretrváva a od predchádzajúceho rozhodovania o väzbe sa na ňom nič nezmenilo.

8. K dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku možno podľa najvyššieho súdu konštatovať, že obava z hrozby pokračovania v trestnej činnosti nepominula a je naďalej daná s poukazom na predchádzajúce priestupky proti občianskemu spolunažívaniu, ktorých sa mal sťažovateľ dopustiť v rokoch 2020 a 2021, okrem iného aj verbálnymi vyhrážkami zabitím, rozbitím hlavy baseballovou palicou či podpálením auta, a to kvôli tomu, že oznamovateľ mal zle robiť jeho priateľke. Je zrejmé, že útoky sťažovateľa nabrali na svojej gradácii a dospeli až k útokom na telesnú integritu poškodených.

9. K námietkam sťažovateľa o nezákonnom obmedzení osobnej slobody najvyšší súd zopakoval, že poškodení si po streľbe „*neuviedomili*“, čo sa stalo. K podaniu trestného oznámenia manželky poškodeného [REDAKOVANÉ] došlo 24. septembra 2022 o 16.55 h. Trestné stíhanie bolo začaté obhliadkou miesta činu 24. septembra 2022 o 14.25 h. Osobná sloboda sťažovateľa bola podľa úradného záznamu o obmedzení osobnej slobody podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku obmedzená 24. septembra 2022 o 17.28 h s tým, že išlo o osobu pristihnutú bezprostredne po spáchaní trestného činu. Podľa zápisnice o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby bol sťažovateľ odovzdaný vyšetrovateľovi v rovnaký deň o 21.25 h a o zadržaní bol vyrozumený prokurátor.

10. Najvyšší súd pripustil, že k zadržaniu sťažovateľa malo dôjsť postupom podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku. Materiálne boli splnené všetky podmienky na zadržanie policajtom. Sťažovateľ namieta formálne nedostatky zápisnice. Najvyšší súd zopakoval, že po streľbe poškodení nemali vedomosť, že sú postrelení, a poškodený [REDAKOVANÉ] to zistil až pri poskytovaní lekárskej starostlivosti. Sťažovateľom poukazované časové rámce súvisia so zisťovaním okolností, ku ktorým došlo – zistenie druhej osoby poškodeného, následné obhliadky miesta činov a zistenie podozrivého. Napriek možnosti konštatovania formálnych nedostatkov najvyšší súd uviedol, že v postupe príslušníkov Policajného zboru nebol žiadny „*zlý úmysel*“ v snahe obchádzať podmienky na zadržanie sťažovateľa či „*potreba*“ obchádzania zákona. Za podstatné považoval, že sťažovateľ nebol zadržaný bez dôvodu či svojvoľne a doba jeho zadržania sa započítala aj do začiatku lehoty väzby. Dôvody na zadržanie vyplývali z dôvodného podozrenia zo závažnej trestnej činnosti. Uvedenie nesprávnych ustanovení Trestného zákona (najvyšší súd pravdepodobne mienil uviesť Trestného poriadku, pozn.) v zápisnici neznamená, že by nejestvovali dôvody na zadržanie sťažovateľa. Ide o formálne pochybenie bez následku možného konštatovania nezákonného zadržania s následkom porušenia práv sťažovateľa. Jednoznačne tak podľa najvyššieho súdu možno uzavrieť, že sú splnené formálne a materiálne podmienky väzby vo vzťahu k všetkým skutkom.

II.

Argumentácia sťažovateľa

11. Zo strany orgánov činných v trestnom konaní došlo k porušeniu podmienok na zadržanie podľa Trestného poriadku, a teda k obmedzeniu osobnej slobody v rozpore so zákonom a k porušeniu práva na osobnú slobodu. Nešlo o prípad, keď bol sťažovateľ pristihnutý pri trestnom čine ani bezprostredne po ňom, ani nebol zadržaný na účel zistenia totožnosti, zabránenia úteku, zabezpečenia dôkazov ani zabránenia ďalšiemu páchaniu trestnej činnosti, nebolo preto možné vykonať zadržanie podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku. Aj následné zadržanie sťažovateľa podľa

§ 85 ods. 1 Trestného poriadku vyšetrovateľom Policajného zboru bolo vykonané v rozpore s Trestným poriadkom. Ubehli 4 hodiny od prvotného zadržania do zadržania vyšetrovateľom, čo nespĺňa podmienku bezodkladného odovzdania ústavu Policajného zboru. Sťažovateľovi nebolo vznesené obvinenie pre zločin lúpeže a nebol z jeho spáchania podozrivý, preto došlo k zadržaniu osoby, ktorá nebola podozrivá zo spáchania trestného činu, pre ktorý bola zadržaná.

12. Najvyšší súd sám uvádza, že sťažovateľ mal byť zadržaný podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku, čím potvrdzuje, že došlo k zadržaniu v rozpore s Trestným poriadkom, teda k porušeniu čl. 17 ods. 2 ústavy, keďže sťažovateľ bol pozbavený osobnej slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ako ustanovuje zákon. Je irelevantné, s akým úmyslom konali príslušníci Policajného zboru. Ak neexistovala potreba obchádzania zákona, nevedno prečo príslušníci pri viacerých úkonoch nepostupovali v súlade so zákonom. V prípade sťažovateľa nešlo o jedno formálne pochybenie, ale o niekoľko nadväzujúcich porušení Trestného poriadku od nezákonného prvotného zadržania cez bezdôvodné neodovzdanie príslušnému orgánu bezodkladne po zadržaní až po nevyžiadanie si súhlasu prokurátora na zadržanie podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku, nehovoriac o zadržaní pre trestný čin, pre ktorý sťažovateľ vôbec nebol podozrivý. Príslušníci násobne, závažne a bezdôvodne porušili niekoľko ustanovení Trestného poriadku, čím došlo k porušeniu práva na osobnú slobodu.

13. Samotná väzba nadväzovala na zadržanie vykonané v rozpore so zákonom, táto nezákonnosť sa prenáša na ďalšie obmedzenie osobnej slobody na to nadväzujúce, ktoré má v tomto prvotnom postupe podklad.

14. K naplneniu väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku sťažovateľ s odkazom na tvrdenia uvedené v jeho žiadosti poznamenáva, že je ťažké si predstaviť, aké silnejšie väzby by osoba mohla mať a aké by teda boli podľa najvyššieho súdu dostatočné, keď ani zdieľanie jednej domácnosti s rodinou či práca v mieste trvalého bydliska nie sú ako rodinné a ekonomické väzby dostatočné. Naplnenie tohto dôvodu väzby teda stojí len na hrozbe vysokého trestu, čo je v rozpore s rozhodovacou praxou ústavného súdu (I. ÚS 187/09). Neboli konštatované a preukazované žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali naplnenie uvedeného väzobného dôvodu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na osobnú slobodu rozhodnutím najvyššieho súdu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Sťažovateľove námietky možno koncentrovať do námietky nezákonnosti zadržania, a teda aj nadväzujúcej väzby, ako aj do námietky nenaplnenia konštatovaného väzobného dôvodu.

16. Ústavný súd je viazaný návrhom [§ 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], nemôže iniciatívne preskúmať porušenie sťažovateľom označeného práva z iných hľadísk vôbec neuvedených sťažovateľom, resp. jeho advokátom.

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného na urýchlenú súdnu kontrolu

zákonosti jeho väzby, s čím je spojená povinnosť nariadenia prepustenia obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje s právami vyplývajúcimi z čl. 5 dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08, III. ÚS 581/2015, III. ÚS 183/2018).

18. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07). Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru, s ktorým musí byť v súlade (III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05). Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98).

19. Súdne preskúmanie zákonosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré sú prenesené do špeciálnych ustanovení čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

20. Pri posúdení väzobnej trestnej veci sťažovateľa sa preto ústavný súd zameril na zodpovedanie otázky, či sa najvyšší súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa, resp. s tými okolnosťami, na ktoré poukazoval sťažovateľ vo svojej žiadosti o prepustenie na slobodu a súčasne na nich poukazuje aj v uplatnenej ústavnej sťažnosti, vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcim súdom zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu. Inými slovami, či je väzba v prípade sťažovateľa zdôvodnená ústavne udržateľným spôsobom.

21. Ústavný súd sa pre účely posúdenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa oboznámil s obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, a to v časti, ktorou odpovedal na argumentáciu sťažovateľa formulovanú v jeho žiadosti o prepustenie na slobodu. Z napadnutého rozhodnutia ústavný súd zistil, že najvyšší súd sa v ňom zaoberal námietkou o nezákonnosti zadržania a obmedzenia osobnej slobody 24. septembra 2022 o 17.28 h či následného odovzdania vyšetrovateľovi o 21.25 h, vyjadril sa k sťažovateľom poukazovaným nedostatkom a k námietke o nenaplnení dôvodu tzv. útekovej väzby.

22. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia je ústavný súd toho názoru, že argumentácia, prostredníctvom ktorej bolo odôvodnené splnenie materiálnych podmienok väzby a ktorou súčasne najvyšší súd reagoval na námietky sťažovateľa uplatnené v jeho žiadosti o prepustenie na slobodu, je dostatočne vyčerpávajúca a súčasne konvenuje obsahu dotknutých ustanovení Trestného poriadku. Argumenty sťažovateľa spochybňujúce zadržanie či záver

najvyššieho súdu o intenzite ekonomických a rodinných väzieb sťažovateľa navyše ustupujú do úzadia, keďže najvyšší súd s odkazom na svoju judikatúru považoval vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku s vysokým trestom za dostatočne relevantnú a konkrétnu skutočnosť na založenie prítomnosti obavy z úteku či skrývania. Tento záver je aj premietnutím judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Pozbavenie slobody po prvostupňovom odsudzujúcom rozsudku je zásadne odlišné od väzby pred neprávoplatným odsúdením (IV. ÚS 479/2022). Dohovor fakticky nekladie na túto väzbu žiadne zvláštne podmienky, ktoré existujú pri aplikácii čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru a ktoré reflektuje aj judikatúra ústavného súdu o neprípustnosti samotnej hrozby vysokého trestu ako dostatočného dôvodu väzby.

23. Sťažovateľom odkazovaná judikatúra ústavného súdu zohľadňujúca pre založenie väzobného dôvodu popri hrozbe vysokého trestu aj potrebu prístúpenia a preukázania iných skutočností (I. ÚS 187/09) je naďalej aktuálna, osobitne vo vzťahu k dlhotrvajúcej väzbe (Ilijkov proti Bulharsku, č. 33977/96, rozsudok z 26. 7. 2001, ods. 80 – 81). V okolnostiach veci je však na ňu potrebné nahliadať cez zosilnenie hrozby v dôsledku neprávoplatného odsúdenia a uloženia trestu (IV. ÚS 321/2022).

24. V takýchto prípadoch ESLP vyžaduje pre pozbavenie osobnej slobody splnenie všeobecných podmienok čl. 5 dohovoru, najmä zákonnosť. Modifikuje aj prístup k princípu nearbitrárnosti (Saadi proti Spojenému kráľovstvu, č. 13229/03, rozsudok z 29. 1. 2008, ods. 71). Aj podľa Ústavného súdu Českej republiky odsúdenie súdom prvého stupňa na vysoký nepodmienečný trest, hoci neprávoplatné, zásadne mení situáciu vo vzťahu k odôvodneniu útekovej väzby. V takomto prípade sa uznáva, že sa riziko úteku či skrývania podstatne zvyšuje. Pre ospravedlnenie (aj dlhšie trvajúcej) väzby sa značne znižuje potreba ďalších dodatočných dôvodov, ktoré môžu mať menší význam v porovnaní so situáciou, v ktorej by k neprávoplatnému odsúdeniu dosiaľ nedošlo (I. ÚS 185/14). Uvedené zníženie požiadaviek na obmedzenie osobnej slobody na základe odsúdenia príslušným súdom je kompenzované tým, že dohľad požadovaný v čl. 5 ods. 4 dohovoru sa zahrnie do rozhodnutia súdu na konci súdneho konania (De Wilde, Ooms a Versyp proti Belgicku, č. 2832/66, rozsudok z 18. 6. 1971, ods. 76), teda do rozsudku špecializovaného súdu, resp. budúceho rozhodnutia najvyššieho súdu o odvolaní sťažovateľa.

25. Sťažovateľ navyše ani nespochybňoval naplnenie dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, v dôsledku čoho by obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa napadnutým rozhodnutím bolo udržateľné nezávisle od posúdenia udržateľnosti najvyšším súdom konštatovaného dôvodu tzv. útekovej väzby.

26. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti prevažne opakuje argumentáciu o nezákonnosti zadržania a obmedzenia osobnej slobody s následkom nezákonnosti väzby. Na všetky argumenty uvedené v žiadosti sťažovateľa najvyšší súd odpovedal. Sťažovateľ len pokračuje v polemike s niektorými závermi najvyššieho súdu, ktoré podľa názoru ústavného súdu ani nemajú potenciál založiť dôvod na vyslovenie porušenia označených základných práv sťažovateľa napadnutým rozhodnutím.

27. Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 171/03). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné,

a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

28. Ústavný súd chápe snahu sťažovateľa využiť akékoľvek procesné nezrovnalosti v postupe konajúcich súdov vo svoj prospech, nie je však jeho úlohou takúto argumentáciu sám posudzovať z hľadiska dodržania zákonných ustanovení. Najvyšší súd podľa zistenia ústavného súdu námietky sťažovateľa verným spôsobom zachytil do napadnutého rozhodnutia. Primerane posúdil ich význam za dodržania hľadísk, ktoré mu rozhodovanie vo vtedajšej fáze konania umožňovalo.

29. Neexistuje preto ústavne relevantný dôvod na to, aby ústavný súd zasahoval do napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, pretože sťažovateľ nesignalizuje takú príčinnú súvislosť s porušením označených práv, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne zakladala dôvod na vyslovenie ich porušenia. Na základe toho ústavný súd považoval ústavnú sťažnosť za zjavne neopodstatnenú, a preto ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

30. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu